



Arrest

nr. 166 264 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 december 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 30 januari 2014 onontvankelijk verklaard en op 2 september 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.2. Tegen de in punt 1.1. vermelde beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest 162 719 van 25 februari 2016 werd deze beslissing door de Raad evenwel vernietigd.

1.3. Op 30 januari 2014 werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"Naam + voornaam: [...]"

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (verlengd tot dd.27.12.2013) "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (motiveringsplicht) (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13sexies betekend.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Pakistan.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: "Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat het inreisverbod en de negatieve beslissing m.b.t. de regularisatieaanvraag van verzoeker immers op dezelfde dag zijn gegeven.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: "Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een

antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat beide beslissingen aan elkaar verbonden zijn.

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker dient immers intensief medisch behandeld te worden.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de specifieke situatie van verzoeker.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoeker, zijn langdurig verblijf, zijn blijk van integratie, zijn medische problemen en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten bovendien aan verzoeker betekend werd, op het ogenblik dat verzoeker een regularisatieaanvraag op basis van art 9ter indienden. Dat hij in afwachting van een beslissing hieromtrent in België verbleven heeft, waar hij recht op had, conform art 6 van het EVRM.

Dat verwerende partij hier dan ook rekening mee diende te houden!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien wordt er aan verzoeker een maximumtermijn van drie jaar opgelegd, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Dat uw Raad zich hier reeds over heeft uitgesproken.

DVZ mag en kan niet zonder enige afweging te maken in het dossier, een maximumtermijn opleggen!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Verwerende partij stelt dat verzoeker weigert een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie.

Dat dit geenszins het geval is!

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker het leven dat hij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat!

Dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoeker doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen.

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren en drie jaar niet meer naar België mag komen, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker diende Pakistan immers te ontvluchten uit schrik voor zijn leven.

Dat het dan ook van levensbelang is voor verzoeker dat het inreisverbod vernietigd wordt.

Verzoeker vormt een doelwit voor de lokale autoriteiten. Doch faalt de verwerende partij erin hier rekening mee te houden. Dat dit kennelijk onzorgvuldig is van DVZ.

Dat het leven van verzoeker bovendien in gevaar is, indien hij dient terug te keren, omwille van zijn medische problematiek.

Verwerende partij heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en levert zonder grondig onderzoek een inreisverbod af.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is. Hij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat tijdens de gehele procedure nooit een onderzoek ten gronde is gebeurd naar de aandoening van verzoeker en/of de mogelijkheid tot behandeling in Pakistan.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar Pakistan en gedurende drie jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uittalingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: “Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie en dat een eventuele terugkeer naar Pakistan een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een

‘afdoende’ wijze. Het ‘afdoende’ karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De verzoekende partij betoogt dat de maximumduur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. De verwerende partij betoogt daarentegen dat de bestreden beslissing *in casu* afdoende werd gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet en dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), blijkt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

De bestreden beslissing motiveert, met betrekking tot het inreisverbod, dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013, zodat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoeker een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen.

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat minstens niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod.

Het middel, in zoverre het gestoeld is op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT